Daniel - Comentarii Jean Koechlin

Daniel se distinge de ceilalţi profeţi prin câteva trăsături deosebite. Una dintre ele este că în cartea sa el îmbrăţişează „timpurile naţiunilor“ (Luca 21.24b), cu alte cuvinte, această perioadă foarte lungă care se aşterne între strămutarea în Babilon şi restabilirea viitoare a lui Israel sub domnia lui Hristos. O altă trăsătură o constituie faptul că acest om al lui Dumnezeu ne vorbeşte şi prin exemplul său. Câte lecţii preţioase putem învăţa împreună cu el! Cea dintâi dintre acestea este hotărârea fermă de inimă de a nu se întina… (v. 8). Ca tânăr străin adus la curtea unui monarh păgân, el ar fi putut găsi destule scuze pentru a se conforma regimului imperial (contrar rânduielilor legii). Şi ce mai rămăsese din cultul iudaic, de vreme ce o parte din vasele templului distrus se aflau la Babilon? (v. 2). Nu era el însuşi doar un captiv, obiect al unei bunăvoinţe speciale, din moment ce, dispreţuind bucatele împăratului, prin faptul că le refuzase, ar fi trebuit să atragă într-un mod periculos atenţia asupra lui şi asupra prietenilor săi? Pentru acest om al credinţei însă, nici dificultăţile personale, nici mediul ostil, nici falimentul cultului iudaic nu răpesc, orice-ar fi, autoritatea cuvântului Dumnezeului său. Dragi prieteni, are acest Cuvânt aceeaşi valoare şi pentru noi? Atunci să fim la fel de atenţi ca şi aceşti tineri, pentru a elimina din „regimul“ nostru tot ceea ce poate să ne întineze trupul şi duhul (2 Corinteni 7.1).

Dacă noi nutrim dorinţa de a fi credincioşi, atunci putem conta întotdeauna pe ajutorul Domnului pentru aceasta. El este stăpân pe împrejurările noastre, iar când noi luăm în mod curajos poziţie pentru Domnul, El nu va permite, din pricina gloriei Sale, ca noi să fim făcuţi de ruşine în faţa lumii. „Pe cei care Mă onorează îi voi onora“ – este promisiunea Sa de neschimbat (1 Samuel 2.30). Pentru Daniel şi pentru tovarăşii săi, Dumnezeu intervine aici în două moduri. În primul rând, îi creează lui Aşpenaz o dispoziţie de inimă pentru a fi favorabil (comp. cu istoria lui Iosif: Geneza 39.21). În al doilea rând, El permite ca aspectul fizic al celor patru tineri să justifice schimbarea hranei. Pe plan spiritual, unii tineri credincioşi care se află la studii se găsesc poate în aceeaşi situaţie cu a lui Daniel şi a celor trei prieteni ai săi. Din punct de vedere omenesc, abţinerea de la anumite surse de instrucţii şi culturi, considerate acum ca fiind indispensabile, i-ar pune în inferioritate faţă de tovarăşii lor. Dacă ei renunţă la acestea prin credinţă, binecuvântarea de sus le este asigurată. Aşa a fost cu aceşti patru studenţi: ei şi-au trecut în mod strălucit examenul şi vor fi apoi martori credincioşi pentru Dumnezeu, în timp ce despre alţi tineri nu vom mai auzi vorbindu-se nimic (Psalmul 119.98-100).

Cât de mult se aseamănă vremea lui Daniel cu cea a lui Iosif! Dumnezeu îi vorbeşte lui Nebucadneţar, precum lui Faraon odinioară, prin intermediul viselor profetice (Geneza 41). Iar cel pe care El îl pregăteşte să interpreteze visele este şi de data aceasta tot un tânăr captiv de neam din Israel. Faptul că Daniel s-a ferit de orice necurăţie (comp. cu Geneza 39) este ceea ce l-a învrednicit să fie ales pentru a revela tainele lui Dumnezeu. Iar în aceeaşi măsură în care şi noi ne vom păstra neîntinaţi de lume, Domnului Îi va face plăcere să ne instruiască şi să Se slujească şi de noi.Remarcăm cum Daniel rămâne în umbră până când incapacitatea oamenilor de a înţelege gândurile lui Dumnezeu este constatată cum se cuvine. Caldeenii înşişi afirmă: „Nu este niciun om … care să poată arăta lucrul acesta … decât dumnezeii…“ (v. 10, 11; capitolul 5.11). Ei nu fac altceva decât să-şi recunoască ignoranţa, precum altădată vrăjitorii Egiptului (Exod 8.19). Concluzia caldeenilor ar fi trebuit să-l umilească şi să-l încurce pe monarhul orgolios, dar din contră! Cuprins de o mare mânie, el porunceşte să fie ucişi toţi înţelepţii.Prin contrast, versetul 14 scoate în evidenţă prudenţa şi buna judecată a lui Daniel. El cere să se rezerve un timp pentru a putea aduce toată această problemă înaintea lui Dumnezeu.

Să observăm înlănţuirea: „Atunci“ Daniel s-a rugat cu prietenii lui (v. 17, 18)… „Atunci taina a fost descoperită lui Daniel“. „Atunci Daniel L-a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor“ (v. 19). Să facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre este cea dintâi îndatorire a noastră, „în orice“ (Filipeni 4.6). Apoi Daniel îi pune în temă şi pe cei trei prieteni ai săi, pentru a i se alătura în rugăciune. Ce mare privilegiu este acesta, să poţi împărtăşi o greutate cu prieteni creştini şi să o poţi aduce înaintea Domnului împreună cu ei! Şi ce eficacitate deosebită este legată de aceasta, pentru că, în felul acesta, devenim beneficiarii promisiunii Sale categorice (Matei 18.19)!Dumnezeu nu poate rămâne surd la rugăciunile acestor oameni care se tem de El. Îi descoperă taina robului Său (Psalmul 25.14). Un altul poate că ar fi alergat degrabă la împărat. Pentru Daniel însă, un lucru este de cea mai mare urgenţă: să-I mulţumească Dumnezeului Său şi să-I aducă închinare (comp. cu Geneza 24.26). Numai după aceea el este condus la Nebucadneţar. Şi vedem strălucind din nou una dintre cele mai frumoase trăsături ale acestui om al lui Dumnezeu: smerenia sa. Ca şi Iosif (Geneza 41.16), Daniel se şterge pe sine, pentru a-I atribui toată gloria doar lui Dumnezeu (v. 30; cap. 1.7). Dragi credincioşi, câtă vreme Domnul a găsit cu cale să ne folosească pentru o slujbă, să învăţăm să ne ştergem pe noi, pentru a-I lăsa Lui toate meritele pentru aceasta şi toate roadele.

Într-un mod impresionant de concis, istoria naţiunilor îi este prezentată împăratului prin această ciudată statuie de om, constituită din cap până-n picioare din metale diferite. Capul de aur reprezintă cel dintâi imperiu universal, cel al Babilonului, înfiinţat după ce Dumnezeu Şi-a retras tronul din mijlocul lui Israel. Strălucitoare, dar de scurtă durată, această monarhie a făcut loc împărăţiei medo-persane (pieptul de argint) căreia, la rândul ei, i-a succedat imperiul grec al lui Alexandru (pântecele şi coapsele de aramă). În sfârşit, pulpele şi picioarele personajului evocă un al patrulea imperiu, tare ca fierul, brutal, distrugător, în care nu ne este greu să recunoaştem imperiul roman. Istoria lui – începând cu invaziile barbare, moment când a îmbrăcat cea dintâi formă a sa – este în prezent întreruptă de ceea ce numim „paranteza Bisericii“. Potrivit profeţiei însă, acest imperiu va trebui în curând să fie reconstituit, pentru puţină vreme. Va fi în el un element de slăbiciune, sugerat prin amestecul lutului cu fierul (cei zece împăraţi distincţi ai fiarei romane; Apocalipsa 17.12), ceea ce îl va face vulnerabil (v. 41, 42). Atunci piatra desprinsă fără mână, adică introducerea Împărăţiei lui Hristos, va pune capăt dominaţiei omului „care este din ţărână“ (Psalmul 10.18), spre fericirea acestuia.

Pentru a le da un centru religios comun acelor popoare disparate peste care domnea, Nebucadneţar a înălţat o colosală statuie de aur în câmpia Dura. Acest act de idolatrie este simbolic. El evocă ceea ce stăpâneşte inima oamenilor: 1. statuia este din aur, metal care este obiectul unei veneraţii universale; 2. are forma unui om şi, în adevăr, acesta tinde să se adore pe sine, să se pună în locul lui Dumnezeu; 3. se aseamănă neliniştitor de mult cu chipul fiarei din timpul apocaliptic, căreia fiecare om va fi constrâns să i se închine, pentru a nu fi pedepsit cu moartea. Rămăşiţa credincioasă a lui Israel se va afla atunci în acea teribilă punere la probă (Apocalipsa 13.15…). Şadrac, Meşac şi Abed-Nego ilustrează această rămăşiţă. Va interveni oare Dumnezeu pentru a-i scăpa? Astfel răsuna sfidarea împăratului! Noi „n-avem nevoie să-ţi răspundem asupra acestui lucru“, afirmă aceşti tineri (v. 16). Credinţa celui credincios nu trebuie să se justifice înaintea celor necredincioşi. Aprobarea Domnului îi este de ajuns. Nici ameninţările nu pot acum să-i abată pe aceşti trei martori de la ascultarea strictă de Dumnezeu, după cum înainte nu reuşise nici tentaţia bucatelor alese. După ce s-au arătat credincioşi în lucrurile mici (cap. 1), ei se dovedesc

acum a fi credincioşi şi în cele mari (Luca 16.10).

Acest capitol ne arată ceea ce credinciosul trebuie să facă, ceea ce Satan poate să facă, dar, de asemenea, şi ceea ce Dumnezeu face. „Nu te teme ... Eu voi fi cu tine...; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars şi flacăra nu te va mistui“. Aceasta este promisiunea făcută în Isaia 43.1,2 rămăşiţei credincioase. Şi Dumnezeu o va împlini. Aruncaţi în cuptor, cei trei nu numai că nu au suferit niciun rău, ci acolo ei au avut o minunată întâlnire. În misteriosul lor Însoţitor de moment Îl recunoaştem fără dificultate pe Fiul lui Dumnezeu. Da, cuptorul încercării este un loc de privilegiată întâlnire între Domnul şi ai Săi.În timp ce focul i-a nimicit pe oamenii numiţi să-i arunce în flăcări pe cei condamnaţi, nici aceştia, nici nimic din ce le aparţinea n-au prins nici măcar miros de foc. Un singur lucru este consumat în cuptor: legăturile care-i împiedicaseră (v. 25). Nu acesta este adesea rezultatul încercării pentru creştin? Îl eliberează de una sau de alta din legăturile cu care lumea îl înfăşurase şi îi permite să umble liber în compania Domnului Isus.Mânia împăratului a făcut loc consternării (v. 24). Aceşti martori tineri au ştiut, expunându-şi viaţa, să-i demonstreze împăratului realitatea credinţei lor şi să-i dea o mărturie vizibilă despre Dumnezeul lor.

Acest paragraf reproduce fără vreun comentariu o proclamaţie a lui Nebucadneţar. Ce discurs, în adevăr cu totul diferit de cele pe care le pronunţă de obicei şefii de stat! Mai curând asistăm aici în faţa unei mărturii aduse înaintea tuturor locuitorilor lumii. În ce ne priveşte, în măsura noastră, nici noi să nu ne temem să rostim cu glas tare ceea ce Domnul a făcut pentru noi.Împăratul începe prin a-şi aduce aminte de condiţia sa de odinioară. Se afla în pace (v. 4) – însă pacea lui era una înşelătoare; prospera – însă viaţa unui om nu stă în bunurile lui (Luca 12.15); tot ceea ce Dumnezeul cel Preaînalt îi pusese în mâini nu folosise decât pentru a-şi hrăni orgoliul şi mulţumirea de sine. Pentru a-l smulge din această falsă siguranţă, i-a fost trimis un gând care a avut fericitul rezultat de a-l înspăimânta şi de a-l tulbura (v. 5). Ce groază minunată! Neliniştea este deseori primul semn al lucrării lui Dumnezeu asupra unei conştiinţe. Dar şi de data aceasta, numai după ce a epuizat toate resursele omeneşti: ghicitori, vrăjitori, caldeeni, cititori în stele..., şi numai după ce neputinţa lor este dovedită din plin (2 Timotei 3.9), Nebucadneţar este dispus să accepte interpretarea lui Daniel. El distinge în acesta „duhul dumnezeilor sfinţi“ (v. 8, 18; comp. cu Geneza 41.38). Singur Duhul lui Dumnezeu este Cel care poate să explice Cuvântul lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.11).

Putem înţelege uşor lupta interioară care se dă în inima lui Daniel atunci când descoperă semnificaţia visului. A rosti adevărul în astfel de împrejurări echivala cu a se expune morţii. Dar el nu se dă bătut. Sentimentul că a primit o misiune de la Dumnezeu îi dă curaj să dezvăluie înaintea ochilor împăratului cartea viitorului acestuia. Este un curaj care nu exclude nicidecum înţelepciunea şi blândeţea; el ştie să vorbească într-un spirit de har, „dres cu sare“ (Coloseni 4.6). Fie ca Domnul să ne încurajeze prin exemplul acestui slujitor credincios! Noi, cei care cunoaştem din Cuvânt care va fi soarta veşnică a păcătoşilor nepocăiţi, să nu ascundem această parte grozavă a Adevărului, de teamă că vom displăcea oamenilor.Copacul cel mare, imagine a împăratului, reprezintă, de asemenea, lumea în general (vezi Ezechiel 31.3-9). Orgolioasă şi prosperă (v. 4), ea este organizată pentru a satisface toate nevoile şi toate poftele umanităţii. Umbra ei protectoare şi „ramurile“ ei felurite oferă fiecăruia locul său şi hrana sa (v. 21). Lumea însă nu uită decât un singur lucru, că „Cel Preaînalt stăpâneşte“ (v. 25). Astfel, judecata va veni asupra ei; Dumnezeu însă, prin Cuvântul Său, ne avertizează pe fiecare. „Rupe-o cu păcatele tale“ ne spune el (v. 27) şi împacă-te cu Dumnezeu (comp. cu Isaia 58.6,7)!

Răbdarea lui Dumnezeu i-a acordat împăratului douăsprezece luni pentru a o rupe cu păcatele sale (v. 27, 29). Vai, rădăcina lor tainică, mândria, nu a făcut decât ca acestea să crească peste măsură (cap. 5.20)! Vine ziua când Nebucadneţar însuşi dă semnalul dezastrului său: el pronunţă fraza nebunească prin care tinde să se facă egal cu Dumnezeu (v. 30). Nici n-a sfârşit de vorbit, că sentinţa divină şi cade din cer ca un fulger, iar ceea ce este anunţat îşi găseşte împlinirea „în acelaşi ceas“ (v. 33). Cea mai impunătoare persoană de pe pământ îşi pierde raţiunea şi este coborâtă la rangul unui dobitoc stupid. De fapt, supunerea faţă de voia lui Dumnezeu este singurul lucru care-l înalţă pe om.De îndată ce împăratul învaţă să-şi ridice ochii spre ceruri, este restabilit. El, cel care de la înălţimea palatului său trâmbiţase puterea forţei sale şi gloria măreţiei sale, de acum înainte proclamă în faţa întregului pământ: „Eu ... laud şi înalţ şi preamăresc pe Împăratul cerurilor...“. Ce schimbare în inima acestui om, ieri un necredincios, astăzi un adorator! El recunoaşte temeiul lecţiei pe care a învăţat-o. Cel Preaînalt, care-l „înalţă pe cel mai de jos dintre oameni“ (v. 17b), îi „poate smeri pe cei care umblă cu mândrie“ (v. 37; Luca 18.14). La această relatare, versetul 10 din Psalmul 2 poate veni ca o concluzie: „Şi acum, împăraţilor, fiţi înţelepţi...“.

Vremea lui Nebucadneţar fusese marcată de persecuţia celor credincioşi (v. 3). Cea a succesorului său, Belşaţar, se evidenţiază, din contră, prin indiferenţă religioasă, prin abundenţă lesnicioasă şi prin căutarea plăcerilor. În istoria lumii, asemenea perioade se tot succed şi epoca noastră „luminată“ şi tolerantă se aseamănă mult cu cea a necredinciosului Belşaţar. Creştinii nu mai sunt persecutaţi în ţările noastre. Dumnezeu însă este insultat în alt mod; avem imaginea acestui alt mod prin acest ospăţ. Pentru a-şi împodobi masa, regele nelegiuit nu se teme să aducă vasele sfinte de la Templu. Şi desfrâul continuă de minune ... până se petrece un lucru înspăimântător. Pe tencuiala zidului, „în faţa candelabrului“ (comp. cu Numeri 8.2), o mână se arată, trasează câteva cuvinte, dispare... Împăratul se îngălbeneşte, genunchii i se izbesc unul de altul; mai-marii sunt şi ei înspăimântaţi. Ce înţelept va putea citi tragica scriere? (1 Corinteni 1.19). Prinţul uşuratic şi lumesc nu-l cunoaşte pe Daniel (comp. cu Exod 1.8). Împărăteasa-mamă însă va şti să-l desemneze. Cum nici pe departe nu s-ar fi pus problema profetului, nici ea nu se afla la ospăţ. Despărţirea de lume şi discernământul spiritual merg împreună.Pe oamenii acestei generaţii însă, Dumnezeu îi avertizează nu prin mesaje misterioase, ci prin Cuvântul Său.

Este pentru a treia oară când, într-un moment critic, Daniel intră în scenă pentru a interpreta gândul lui Dumnezeu. Aici însă ne aflăm în cel din urmă sfert de ceas al istoriei Babilonului şi omul lui Dumnezeu nu se foloseşte nicidecum de vreun menajament când este vorba să anunţe prăbuşirea acestuia. Belşaţar nu ţinuse cont de mărturia tatălui său (v. 22). Acum lui Daniel nu-i revine altceva decât să-i traducă sentinţa irevocabilă. Trei cuvinte Îi sunt suficiente lui Dumnezeu pentru a regla soarta Babilonului şi a împăratului acestuia. „Mene, mene“, numărat şi renumărat. Să admirăm această repetiţie! Este ca şi cum Dumnezeul cel drept Îşi verifica cu grijă bilanţul înainte de a lua hotărârea finală (comp. cu Geneza 18.21).Cântărit! Ah, acest monarh uşuratic împreună cu demnitarii lui, „puşi în cumpănă, ... sunt mai puţin decât o suflare“ (Psalmul 62.9)! În final, împărţit! Cel Preaînalt, care „stăpâneşte peste împărăţia oamenilor“, va da altuia împărăţia (cap. 4.17). Istoria ne relatează cum Cirus Persanul, deturnând cursul Eufratului (care traversează Babilonul), s-a servit de albia uscată a acestuia pentru a se introduce cu soldaţii în cetate, în puterea nopţii, profitând de dezmăţul din palat. Fie ca această istorie solemnă să ne slujească şi nouă drept învăţătură! Să veghem şi să fim treji, pentru a nu fi surprinşi la venirea Domnului.

Imperiul „capului de aur“ a trecut într-o singură noapte. Prezent la formarea lui, Daniel a asistat şi la căderea lui, şaptezeci de ani mai târziu. Şi îl regăsim pe profet, bătrân la peste nouăzeci de ani, dominând evenimentele şi persoanele. El nu este mai impresionat de strălucirea omului, cum este de prăbuşirea lui. Deşi străin (atât din punct de vedere moral, cât şi în sens propriu), el i-a slujit cu tot atâta conştiinciozitate şi pe îngâmfatul Nebucadneţar, şi pe lumescul Belşaţar şi, cum va face acum, pe slabul Darius (comp. cu 1 Petru 2.18...). Această fidelitate atrage asupra lui încrederea suveranului, dar totodată şi invidia colegilor. Ei uneltesc împotriva lui, iar împăratul, indus în eroare de demersul

lor ipocrit, îşi semnează decretul irevocabil. Daniel însă, slujitorul său atât de bun, n-a putut să se supună acestui decret. Şi, în adevăr, a fost nevoie ca acest complot să fie ţesut, pentru ca noi să putem afla că omul lui Dumnezeu avea un obicei sfânt. De trei ori pe zi, el îngenunchea în camera lui, pentru a-L chema pe Dumnezeul său (1 Împăraţi 8.48,50 şi Psalmul 55.17).Dragi prieteni, noi astăzi putem să ne punem pe genunchi ori de câte ori dorim, fără să fim hărţuiţi. Să facem uz de acest privilegiu, pentru a găsi în el, ca şi Daniel, izvorul tainic al puterii şi al înţelepciunii!

În groapa cu lei se reînnoieşte minunea din cuptorul cu foc, de la capitolul 3. Omul lui Dumnezeu este cruţat de colţii fiarelor, precum odinioară cei trei prieteni ai săi de arşiţa flăcărilor. Şi Evrei 11.33,34 ne dezvăluie secretul lor comun: prin credinţă … „au astupat gurile leilor, au stins puterea focului“. S-ar putea întreba cineva de ce Dumnezeu pe aceşti slujitori i-a scăpat, în timp ce pe alţii i-a lăsat să-şi piardă viaţa pe ruguri sau în arene, ca martiri (compară cu Evrei 11.37). Aceasta a fost, înainte de orice, pentru ca Dumnezeu să-Şi arate puterea cu care i-a protejat pe martorii Săi; El Se găseşte aici angajat vizavi de Darius. Acest episod din viaţa profetului corespunde cuvânt cu cuvânt experienţei descrise în Psalmul 57 (v. 4, 5 şi solemnul verset 6).Cât de mult ne face Daniel să ne gândim la Domnul Isus! Credincios de la început până la sfârşit, aşa a fost Hristos. Era străin, despărţit de lume şi totuşi mereu gata să facă în ea un bine, să descopere gândul lui Dumnezeu. Ca şi Daniel, El n-a oferit nicio ocazie pentru vreo acuzaţie şi a fost condamnat fără motiv, tocmai din cauza credincioşiei Sale (comp. cu v. 4). Însă El a ieşit triumfător din moarte (acest domeniu al leului răcnind; Psalmul 22.13,21), care va fi partea celor răi. Da, glorie Răscumpărătorului nostru!

Să reţinem schema cărţii Daniel. În primele şase capitole l-am văzut pe acest om al lui Dumnezeu trăind: ni s-a derulat filmul vieţii lui. În ultimele şase îl vom auzi vorbind: el va rosti profeţiile sale.Este rândul lui Daniel să aibă un vis, a cărui temă generală este aceeaşi cu cea a visului lui Nebucadneţar din capitolul 2. De astă dată însă, cele patru monarhii succesive ale timpurilor naţiunilor sunt văzute sub înfăţişarea unor fiare. Babilonul este figurat prin leul cu picioare de vultur (comp. cu Ieremia 4.7; 49.19,22,30); Persia, prin ursul feroce; imperiul grec, prin leopardul rapid. Când însă este vorba de cea de-a patra fiară, care se iveşte „înspăimântătoare şi îngrozitoare şi nemaipomenit de puternică“ (v. 7), nu există făptură atât de monstruoasă între animalele create pentru a i se putea prelua numele (cap. 2.40). Este vorba de imperiul roman, mai ales în forma pe care o va relua: cele zece coarne (sau zece împăraţi), cu cornul cel mic dominant. Acest din urmă corn îl reprezintă pe şeful imperiului, om vândut lui Satan, cu o inteligenţă fără pereche, pusă în slujba unei ambiţii nemăsurate, proferând blasfemii… „Am privit, până ce…“ (v. 9; comp. cu capitolul 2.34). „Cel Bătrân de zile“, adică Însuşi Dumnezeu, va distruge dintr-o dată această întrupare a spiritului rău, înainte să-I dea Fiului Omului „stăpânire şi glorie şi o împărăţie“ (v. 14).

Dacă aceste subiecte profetice ne par anevoioase, atunci să-l imităm pe Daniel, cel care a dorit să cunoască adevărul (v. 19) şi care a întrebat pentru a-l afla (v. 16). Aceste evenimente atât de apropiate acum de noi trebuie să ne fie de maxim interes din motive cu atât mai multe.Întâi este vorba despre forma pe care o va lua, după răpirea Bisericii, lumea în care trăim. Şi vedem deja foarte limpede conturându-se curentele care converg spre acest înspăimântător tablou final: asuprire şi violenţă (v. 19); negarea oricărei relaţii cu Dumnezeu (fiarele; citiţi 2 Petru 2.12); preamărirea nebună a omului (acest corn care se ridică proferând lucruri mari)…Apoi să nu uităm că martorii, numiţi „sfinţii locurilor preaînalte“, vor trece prin această perioadă tragică. Ei vor avea de suferit, vor fi asupriţi (lit. „epuizaţi“: v. 25), însă după aceea vor primi împărăţia şi judecata (v. 18, 22; Apocalipsa 20.4). Iar ceea ce în versetul 14 I-a fost atribuit Fiului Omului îi va fi deopotrivă dat şi poporului sfinţilor locurilor preaînalte (v. 27). Au fost călcaţi în picioare (v. 23) de „stăpânirile“ răutăţii (v. 27). La rândul lor, vor primi această stăpânire atunci când Domnul, Cel care mai mult decât oricine a fost credincios până la moarte, Şi-i va asocia pe ai Săi în har, ca să domnească împreună cu ei (Psalmul 149.5-9).

Noua viziune acordată lui Daniel înainte de sfârşitul celui dintâi imperiu (v. 1) priveşte deja raporturile dintre cel de-al doilea (Persia) şi cel de-al treilea imperiu (Grecia sau Iavan), precum şi evoluţia finală a acestuia din urmă. Stăpânirea medo-persană (berbecul) trebuia să fie înlăturată şi înlocuită de „ţap“, adică de imperiul grec. La rândul său, acest imperiu urma să se destrame la moartea lui Alexandru, fiind împărţit între patru dintre generalii săi (v. 8). Punct cu punct, viziunea a fost în mod remarcabil confirmată de istorie.Apoi fără tranziţie, trecând peste perioada actuală, profeţia ne poartă înspre „timpul sfârşitului“ (v. 17). În timp ce Occidentul va fi guvernat de „fiară“ (cap. 7), un alt personaj deosebit de puternic se va ridica în Orient, în locul ocupat odinioară de unul dintre celelalte „coarne“. Este vorba despre Asirian, menţionat de către alţi profeţi. Singura sa ambiţie va fi să se mărească, să se înalţe tot mai mult. Se va întinde spre „(ţara) cea frumoasă“ (Israel) şi, în neînfricata sa necredinţă, va lua de la Ierusalim închinarea către Dumnezeu. Nimic nu-l va egala în mândrie şi în nebunie. Şi totuşi! … A călca în picioare darurile cereşti şi jertfa lui Hristos, a arunca la pământ adevărul, acestea sunt deja atitudinea tuturor celor care astăzi reneagă credinţa (v. 9-12).

Îngerul Gabriel este numit să-i explice lui Daniel viziunea care l-a înspăimântat atât de mult. La sfârşitul vremurilor împărăţiei care va veni – cea din Nord, a imperiului grec – atunci când răutatea oamenilor va ajunge la culme (v. 23), se va ridica nu un corn, ci un împărat, numit Asirianul, diferit de cornul cel mic din capitolul 7. Acest om îşi va folosi inteligenţa extraordinară doar pentru a face răul (v. 24, 25) şi, în cele din urmă, va cuteza să-L atace pe Hristos. Atunci va fi zdrobit prin intervenţia directă a lui Dumnezeu (fără mână), în contrast cu istoria imperiilor, unde vedem cum Dumnezeu foloseşte pe câte unul pentru a-l înlătura pe altul (Iov 34.20).Acest capitol ne-a arătat aşadar cum coarnele berbecului (imperiul mezilor şi cel al perşilor) au fost frânte şi înlocuite de cornul ţapului (imperiul grec) şi, în cele din urmă, de însuşi împăratul îndrăzneţ. Dumnezeu permite ca acest om să se înalţe, să-şi elimine concurenţii, să umple pământul cu isprăvile sale, însă finalul său este de a fi zdrobit (Proverbe 6.15). Istoria ne oferă deja un exemplu mult prea asemănător. Este vorba de Alexandru, zis cel Mare, cuceritorul aprig, mort la treizeci şi trei de ani după ce subjugase un imens imperiu, şi care ilustrează fără îndoială mai mult decât bine această parabolă a Domnului Isus: „Ce i-ar folosi unui om dacă ar câştiga toată lumea şi şi-ar pierde sufletul?“ (Matei 16.26).

Acest frumos capitol ni-l arată pe Daniel făcând uz de două resurse care sunt întotdeauna la dispoziţia noastră: Cuvântul şi rugăciunea. De astă dată nu printr-o viziune a fost învăţat, ci cercetând Scripturile. Din ele a aflat: 1. că eliberarea lui Israel este aproape (v. 2; citiţi Ieremia 29.10…); 2. pentru ce motive mâna Domnului lovise şi risipise poporul şi în ce condiţii putea avea loc restabilirea (v. 11; citiţi Levitic 26.40…); 3. atitudinea potrivită pentru ca Dumnezeu să asculte şi să ierte (citiţi 1 Împăraţi 8.47…). Cu faţa spre Ierusalim, Daniel reia cuvânt cu cuvânt expresiile dictate de Solomon: „Noi am păcătuit şi am făcut nelegiuire şi am făcut ce este rău şi ne-am răzvrătit…“ (v. 5, 15; cap. 6.10). Însă nu numai că Daniel ne este prezentat ca ireproşabil, ci în plus el suferise de-a lungul unei întregi vieţi de exil consecinţele păcatului altora. Cu toate acestea, mărturiseşte nelegiuirea ca fiind a lui; cufundat în durere şi umilinţă în faţa lui Dumnezeu, el ia asupra lui fărădelegile poporului său. Este ceea ce Hristos a făcut în mod desăvârşit. Fără a avea niciun păcat, El S-a încărcat cu ale noastre, le-a mărturisit ca fiind păcatele Sale, suferind singur în locul nostru pedeapsa pe care am fi meritat-o noi (Psalmul 40.12).

Daniel nu mai acţionează aici în calitate de profet (comp. cu v. 6). El devine mai degrabă avocatul lui Israel şi ştie să găsească argumentele potrivite pentru a atinge inima lui Dumnezeu. Îi cere să intervină ... „pentru dragostea Domnului“ (v. 17): „pentru multele Tale îndurări“ (v. 18), „pentru Tine, ... pentru că cetatea Ta şi poporul Tău se numesc după Numele Tău“ (v. 19; comp. cu Psalmul 25.11 şi cu Levitic 22.32). O astfel de rugăciune Îi este plăcută lui Dumnezeu, care Se grăbeşte să răspundă la ea. Mesagerul este din nou Gabriel, acelaşi care va fi ales pentru a anunţa naşterea Mântuitorului şi a precursorului Său (Luca 1.19,26). Aici însă îngerul nu este trimis să transmită nici pe departe un mesaj fericit. El îi luminează mintea lui Daniel cu privire la:1. Respingerea lui Mesia după 69 (7+62) de săptămâni de ani – a acestor 483 de ani (69×7) care vor fi socotiţi de la începerea reconstruirii Ierusalimului, în timpul lui Neemia;2. Distrugerea cetăţii şi a templului de către romani sub Titus (v. 26);3. În sfârşit, într-un timp încă viitor, tragica respingere comisă de iudeii orbiţi de Satan şi primirea, în locul lui Hristos, a unui „pustiitor“, Antihristul (v. 27).În capitolul 24 din Matei, versetul 15 şi următoarele, Domnul Isus confirmă cu solemnitate profeţiile lui Daniel.

Uneori Dumnezeu răspunde imediat la rugăciunile alor Săi. În capitolul 9.21, cuvântul Său a ajuns la Daniel pe când el încă se ruga. Alteori, dimpotrivă, ca în acest capitol, El amână intervenţia Sa, pentru a testa cât de reale sunt dorinţele noastre, cât de perseverentă este credinţa noastră. Dar chiar dacă uneori trebuie să ne rugăm mult timp înainte de a fi împlinită rugăciunea, niciodată să nu tragem concluzia din aceasta că Dumnezeu nu ascultă (1 Ioan 5.15). El îi spune lui Daniel că rugăciunea lui a fost auzită încă din prima zi. Acest verset 12 ne dezvăluie starea morală plăcută lui Dumnezeu, care este, am putea spune, cheia comunicării cu cerul. Să reţinem secretul lui Daniel: el şi-a pus inima să înţeleagă şi să se smerească.Comparând viziunea din versetele 5 şi 6 cu cea a apostolului Ioan în Patmos (Apocalipsa 1.13-16), înţelegem că Acela care apare aici încărcat cu atributele dreptăţii suverane nu poate fi altul decât „Unsul“ cel „nimicit“ (cap. 9.26) care va fi, de asemenea, glorificat. Într-o astfel de prezenţă, cel mai evlavios dintre oameni este paralizat de o spaimă mortală. (Pentru a putea fi un canal al revelaţiilor divine, trebuie ca mai întâi moartea să-şi fi făcut lucrarea în noi – 2 Corinteni 4.12.) Dar acelaşi cuvânt al harului vine să-l liniştească şi pe Daniel, cum mai târziu o va face şi faţă de Ioan: „Nu te teme“, „nu te teme de nimic, om preaiubit“ (v. 12, 19).

Pentru a putea înţelege partea vizibilă a profeţiei (cap. 11), capitolul 10 ne întâmpină ajutându-ne să întrevedem latura ei ascunsă, care este corespondentul ceresc al acestor evenimente de pe pământ. Mai-marii acestei lumi, deşi se cred liberi, seamănă cu nişte marionete; ei sunt dirijaţi din sfere mai înalte, de către „căpetenia autorităţii“ satanice, prin intermediul acestor „fii“ care se numesc patimi (Efeseni 2.2). Dumnezeu însă are de asemenea legiunile Sale de îngeri cu conducătorii lor (Evrei 1.14). Şi, lucru minunat, noi putem, prin rugăciunile noastre, să punem în mişcare forţele lor invizibile, să purtăm aceleaşi lupte şi să experimentăm, împreună cu Ilie şi cu Daniel, că „mare putere are cererea fierbinte a celui drept“ (Iacov 5.16).În capitolul 11, Dumnezeu îi deschide profetului său o largă perspectivă asupra evenimentelor ce urmau să aibă loc. Trei monarhi perşi aveau să se succeadă: Cambises al II-lea, Gaumata Magul şi Darius Histaspes (recunoscuţi, respectiv, în Ezra 4.6,7,24). După ei, bogatul şi puternicul Xerxes (Ahaşveroş din cartea Estera) va întreprinde o formidabilă ofensivă împotriva Greciei (Iavan). Apoi va avea loc ascensiunea fulgerătoare a lui Alexandru cel Mare (v. 3, 4), divizarea şi mai rapidă a imperiului său „în cele patru vânturi“ (izbitoare ilustraţie a cărţii Eclesiastul), urmată de îndelungate certuri între principalii săi moştenitori.

Acest capitol anunţă şi istoriseşte în detaliu rivalitatea dintre două din cele patru dinastii în care avea să fie împărţit imperiul grec al lui Alexandru. În acest împărat al Nordului se recunoaşte linia Seleucizilor, guvernând regiunile situate la nord de Palestina: Siria, Asia Mică, în timp ce împăraţii Sudului sunt Lagizii (sau Ptolomeii), stăpânind Egiptul. Între aceste două puteri rivale aveau să alterneze războaiele şi tratatele de alianţă, cu linguşiri omeneşti, şantaje şi ameninţări, căsătoriile diplomatice şi asasinatele. Relaţiile dintre naţiuni nu s-au schimbat deloc de atunci, iar manualele de istorie nu sunt altceva decât triste reflectări despre ce conţine inima omului: lăcomie (v. 8), violenţă şi crime (v. 14), moravuri rele (v. 17), înşelăciune (v. 23), corupţie (v. 24), trădare (v. 26), minciuni (v. 27).Cât de deşartă apare, după două mii de ani, retrospectiva acestor conflicte având drept miză ţara lui Israel (v. 16) şi care-i va măcina în guvernări de scurtă durată pe aceşti monarhi îngâmfaţi!Politica internaţională din perioada împăraţilor aparţinând dinastiei Seleucizilor şi a Ptolomeilor este descrisă aici anticipat într-un mod atât de exact, încât unii raţionalişti, încurcaţi, au făcut tot posibilul pentru a demonstra că acest capitol nu putea fi scris decât după împlinirea evenimentelor pe care acesta le anunţă.

Nicio profeţie din Scriptură nu se interpretează separat, ceea ce înseamnă că nu poate fi izolată din planul general al lui Dumnezeu (2 Petru 1.20). Astfel, începând cu versetul 36, cum arată înseşi cuvintele Domnului, avem tabloul unor evenimente care se află încă în viitor şi pentru care cele din trecut au slujit, într-un fel, doar drept schiţă sau introducere. Antioh Epifanus, regele Siriei, desemnat fără echivoc în versetul 31, cel care pentru a se răzbuna pe iudei sacrifică o scroafă în templu şi apoi aşază acolo statuia lui Jupiter, nu este decât un antetip al viitorului împărat din Nord sau Asirian. Acestui personaj profetic i se aplică versetele 40-45, în timp ce versetele 36-39 îl privesc pe Antihrist, „împăratul“, care în acelaşi „timp al sfârşitului“ se va face adorat în Ierusalim. El va fi supraomul aşteptat, reunind şi desăvârşind în persoana sa, sub acapararea lui Satan, toate tendinţele perverse şi orgolioase ale inimii omului. Acţionând după bunul lui plac (în contrast absolut faţă de Hristos – Evrei 10.7), proferând cele mai grave hule împotriva lui Dumnezeu, dispreţuindu-L pe Unsul Său, ridicându-se mai presus de orice, sprijinit de bani, de violenţă şi de minciună, iată duhul Antihristului, care nu este greu de discernut în lume chiar şi astăzi (1 Ioan 2.18,22,23).

Împlinirea celor dintâi evenimente ale profeţiei este garanţia că şi cele anunţate pentru timpul sfârşitului vor avea loc cu certitudine. Perioada actuală a harului este ca o lungă paranteză care întrerupe de aproape două mii de ani cursul profeţiei. Ea dă acum fiecăruia ocazia de a se întoarce la Dumnezeu, pentru a se pune la adăpost de judecata viitoare.Dintre cei din poporul lui Daniel, „oricine va fi găsit scris în carte“ va fi eliberat (v. 1b). Cei care sunt numiţi înţelepţi vor învia pentru viaţa eternă; ceilalţi, pentru grozăvia pierzării eterne. Atunci va lua sfârşit vremea rânduită pentru judecată; soarta fiecărui om va fi definitiv stabilită şi absolut nimic nu va mai constitui vreun obstacol în desfăşurarea pe pământ a planurilor lui Dumnezeu. Profeţia, să nu uităm, îl are întotdeauna ca obiect pe Israel; chiar istoria împărăţiilor neamurilor este privită aici în relaţie cu poporul ales. Gândurile lui Dumnezeu însă au ca centru invariabil întâi de toate gloria lui Hristos. De aceea ele sunt pecetluite şi ascunse de cei răi, în timp ce înţelepţii sunt invitaţi să le înţeleagă. Noi de asemenea le vom înţelege, în măsura în care vom avea pe inimă această glorie a Domnului Isus.

clickbible.org